

הגורל צוחק: על בדי תל-אביב מוצגים סרטים על אלימות המשטרה ומוני יקים. מי שטעם מעט מנחת זרועה בעת האחר רינה (המשטרה מרביצה ומחנצלת, העולם הזה 1784) מקים מיני-סינמטק דווקא הודות למשטרה, או ליתר דיוק, בגלל המשטרה.

פשוט נמאס ל"י, הוא אומר, "לקבל מכות, לברוח ממקום למקום ולסחוב על הגב את חובותיו של תיאטרון מרתף בסך 20 אלף לירות. החלטתי שלהקים קולנוע לטובת התיאטרון זה פתרון לא רע."

אם אכן יקים יקים את המיני-סינמטק שלו ויקיים את הבטחותיו להציג בו מדי יום ו' חמישה סרטים שונים בזה אחר זה, ארבעה מהם באולם הגדול של קולנוע תכלת וסרט קומי קלסי אחד, במקביל באולם הקטן שבאותו הבית, יהיה זה חיי דוש מקורי בתל-אביב של יום ששי. ה' רעיון המרכזי העומד לפניו, להשיג כמות גדולה של סרטים ולהציג אותם במעין כרטיסי-מינוי. אפשר יהיה לקנות כרטיס לסרט אחד (3.50 ל"י) כרטיס לשני סרטים (5 ל"י), כרטיס לשלושה (6 ל"י).

כוכבת מארזלה

97 ס"מ

מי שיכלה מכל מלאכתו ביום הששי יר כל לבלות במיני-סינמטק מ-10 עד 6 אחי ריהצהרים. ביום הששי הקרוב יוצגו (ב' אולם הגדול של קולנוע תכלת): ג'והתי המלט (מערבון איטלקי בהשראת המקור השיקספירי), דולצ'ה ויטה (סדריקו פליגי, חובה למי שלא ראה עדיין), הנדרפיים (סרט של הישראלי אלכסנדר הרמתי ושלא נעשה בישראל, עם מכסימיליאן של) ואוסף של סרטי מיני מאוס.

אם הרעיון יביא הרבה זוגות עיניים לקולנוע תכלת ייתכן אפילו שיעלה ביד מוני יקים לאסוף לא רק את 20 האלף השייכים כבר לנושיו כי אם להביא לו את הסכום הדרוש לדבריו כדי לשפץ מקום ולעשות ממנו מרתף חדש. לדבריו, הוב' טחה לו תמיכה, מכספי העירייה, של חמשת אלפים לירות. בתנאי שיהיו לו את 45 אלף הלירות הראשונים.

הבתולה

נוזיפת

טריסטאנה (בן-יהודה, תל-אביב, ספרד) — במבט ראשון, זהו רומן מלודרמטי על אציל מזדקן שירד מנכסיו, המתאהב בנערה יתומה, הצעירה ממנו בשנים רבות, שהופקדה בידיו לאחר מות אמה. ואמנם, במקור היה זה רומן של הסופר הספרדי בניטו פרז גאלדוס, אותו תיכנן הבמאי לואיס בונואל להפוך לסרט. מזה זמן רב.

החזות החיצונית של הסרט היא חמורה מאד. הוא עשוי לפי כל הכללים המקובלים של הטכניקה הקולנועית. זוויות הצילום מחושבות להפליא, מבלי לחוות מטרה בפי ני עצמה. הקומפוזיציות מושלמות, העריכה והמעברים מסצינה לסצינה מצויינים, בקיצור, סרט מפורטט בסרגל ובמחוגה.

אלא שמאחורי החזית החלקה והאלגנטית, מסתתר האבסורד שבעולם מכובד ומוסרי, בעל הופעה מטופחת וארשת-פנים מיוחסת.

הזקן הוא סוציאליסט סלוגי אבל רודה בבני ביתו בסיגנון פיאודלי מובהק, מוסריותו השיכלתנית עומדת בניגוד גמור לאהבתו הנואשת והמזורה לבת חסותו. טריסטאנה, היתומה בעלת פני מלאך, המזכירה לא במיקרה את הבתולה הקדושה, עושה מעשים שטניים ואכזריים, שלא ייאמנו לפי חזוניה הנמימה. מערכת היחסים המורזת והחולנית המתפתחת בין השניים (נרמו אפילו על אפשרות שהישיש הוא אביה הבלתי-יוקוי של הנערה) היא שורה של סמלים הבאים להפריך את העמדת-הפנים, ש' היא תוצאה של המוסר הקאתולי השולט על כל הדמויות שבסרט.

דנב: בתולה קדושה ושטנית

כל מה שמוסר זה מסוגל להניב הוא מעצורים נפשיים, היוצרים באנשים סטיות ודחפים מוריס, הצרכים לחפות על פגמים פנימיים.

מי שהולך לסרט זה, תוך הכנה מוקדמת לכך שעליו לראות את המשמעות הכפולה שבכל מישפט ובכל דמות, ולהבחין ברמזים שמסתיר בונואל מאחורי הסיפור הפשוט של המעשה, ימצא חומר רב לעיון, ולא מעטים יהיו אלה שיחזרו לראות את הסרט שנית. הופעתם המושלמת של קאתרין דנב ופרננדו ריי, אשר נוצרו כאילו לתפקידיהם, עוזרת להשלים חווייה קולנועית זו.

השטן פורט

על פסנתר

מחול הקינאה (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — מפחית דון על שדים ורוחות ובריות עם השטן, הוא תופעה נדירה על בדי הארץ, ומשום כך צריך היה בעצם לקבל את פני "מחול הקינאה" בהתלהבות גדולה.

אלא שהמעשיה על פסנתר-וירטואוז, שנמשו מכורה לשטן, וכך הוא מצליח, בכל פעם שגופו נובל, לקפץ לגוף נותאיט אחר, מלווה בסרט זה בכל כך הרבה דיבורים שתמיים, רגעים ריקים-מתוכן ודיאלוגים בלתי-חיוניים, עד שהוא שוכח להפחיד או לעורר מחשבה. במקום זה הוא נראה כיצור מתלבט, שלא החליט לאן לפנות. מפחד בעצמו.

הסמלים הדמונולוגיים קיימים בו אמנם בשפע: ספר של מכשפים, פולחנים בחצות הלילה, גילגול-נשמות, מסיכות-מוות, כלבים שחורים מזרי-אימה, ומעשי-רצח אלי-מים, הכל בליווי פסיקול המשתמש לסירוגין ב,ואלס מפיסטו" של ליסט, ב,דיאס אירא" המסורתית מן המיסה הקאתולית, ובכל מיני תומורים שהושאלו הישר מן ה' סימפונייה הפנסטיטית. כדי לשכנע, צריך סרט מעין זה להפוך מעשים משר-

ביסט ואלדה: שדים ושדיים

ניס לאמינים עד כדי כך, שצופה יתבונן בחשד בכל הסובב אותו. אחרי "מחול הקנאה" החשד היחידי שיתעורר בצור פים, הוא כלפי סרטיו הבאים של הבמאי פול וונדקוס. חבל רק על ז'אקלין ביסט. היא נחמדה מדי לכל זה.

שחקנים

פליניסימה

אופנה באה ואופנה עוברת. אבל סעמו של הבמאי האיטלקי הדגול, פדריקו פליני, לעולם עומד. הוא אהב נשים "שופר" עות', כלה שאפשר למלא איתן את המסך, ושאישי אינו חושד שהן סובלות מתתיזונגה. משום כך הוא השתמש ב' אניטה אקברג, בסאנדרה מילו, והיא עדיין מחפש פנים חדשות, בגוף דומה.

ונראה שמי שמחפש גם מוצא. פליני, המסריט עתה את רומא-פליני, והמאלתר מסצינה לסצינה דמויות חדשות, הוסיף לרשימת המשתתפים שלו בסרט נערה צעירה בת 21, בעלת שערות בהירות, ותכונה אחת החשובה מאוד לבמאי: היא קף חזה של 97 סנטימטרים. והיגו משוכי נע כי הצעירה, פט מארזלה, נועדה ל' גדולות, אם כי לא ציין בדיוק לאיזה גדולות הוא מתכוון.

רק דבר אחד מריד את הסובבים אר' תו. כיצד יתכן שהאישי המאוהב כלייך בחזה הנשי, נשא לו לאשה דווקא את

גיוליאלטה מאסינה, שהיא הניגוד המוחלט לבעלות הגוף למיניהן. נדמה שגם הגברת מאסינה תוהה לעתים על כך.

תדרוך

תל-אביב

*** רציחות קמנות (פאר, אר' צות-הברית): קאריקטורה מזעזעת של אמריקה האלימה. האמנים מסורפים, הר בורגנים מגוונים, המישטרה מסרת-ישע ולאורה הקטן ברירה אחת: לקחת רובה צלפים ביד, לירות דרך החלון בעוברים ושבים אלמוניים, ולהינות מכל העסק. מישחק מזהיר של אליוט גולה, אלן אר' קין ודונאלד סאתרלנד.

*** חצי חצי (מוגרבי, ישראל): מצי חיקון ישראלי על מירדף אחרי חצי כרי טיסיפיס ולחם בעבודת-כפיים. צילום נאה של דויד גורפינקל. עבודת שחקנים טור בה, ובדיחות ישנות בקצב איטי.

*** הקפצן והיצאנית (סטודיו, ארצות-הברית): רוברט אלטמן, הבמאי שהגיש את M.A.S., מנסה לבנות מערב

פרוע מעופש ומוזע, ולהראות עד כמה הוא גאון ביצירת אווירה. הבד הוא יפה פה, גזלי כריסטי וזוארן בייטי בוכחים, והזמן זוחל.

ירושלים

*** תנו לי מחמה (אוריגו, אר' צות-הברית): תיאור תיעודי מזעזע של ההתפרעויות והרצח בעת הופעת להקת האבנים המתגלגלות באלטאמונט. באר' צות-הברית. להקת-קצב ברברית, המש' קפת פני דור ברברי.

*** קיץ של אהבה (חג, ארצות-הברית): נער עובר את שלבי ההתי בגרות מול צעירה המתאלמנת מבעלה ב' מלחמת-העולם השנייה. סרט אופייני ל' נשים לגשניות.

חיפה

*** רסיפי חיים (זיר, ארצות-הברית): ג'ק ניקולסון משחק להפליא את האינטלקטואל האמריקאי הצעיר והי מתלבט. שאינו יכול להשתייך לשום קבר צה חברתית בזמנים המודרניים.